

cizím pozemku s pluhem obrátiti. Další vývoj právní vyazuje v jednotlivých právech partikulárních fase rozličné. Tak obsahuje pruský Landrecht četná ustanovení o právu sousedském, zvláště právo plužní, právo ulétlý roj na cizím pozemku stíhati a zajmouti. Podobně i »Code civil« obsahuje četné služebnosti sousedské.

Obecný občanský zákoník nevykazuje ohledně práva sousedského žádných speciálních zákonných ustanovení, nýbrž zůstává upravení poměrů sousedských největším dílem úmluvě. Jen několik málo norem ohledně obmezení práva vlastnického v tomto směru v různých hlavách občanského zákoníka se vyskytuje. Beze vší pochyby nejdůležitějšími jsou ustanovení o společných hranicích (§§ 850—858 o. o. z.), kde zákon, aby zajistil nerušené, klidné spolužití vlastníků sousedních pozemků, vydal celou řadu předpisů, které ponejvíce stanoví právní důmňenky ve prospěch toho neb onoho souseda, ohledně společných zdí, plotů, ohrad, živých plotů, soukromých vod a pod. (ostatně srov. čl. Spoluvlastnictví). § 384 stanoví, že vlastník ulétlého roje anebo jiných zaběhlých krotkých zvířat tato i na cizím pozemku stíhati jest oprávněn. Zvláštní ustanovení ohledně sousedských poměrů obsahuje dále § 422 o. o. z., který vlastníku pozemku propůjčuje právo kořeny cizího stromu na svém pozemku vysekávati a větve do jeho prostoru vzduchového zasahající ořezávati neb jich jinak užívati. Tendence tohoto ustanovení není však v souhlasu s vlastním pojmem práva sousedského, neboť podstata práva sousedského záleží v obmezení práva vlastnického ve prospěch souseda (odpůrce), kdežto § 422 o. o. z. propůjčuje vlastníku pozemku k ochraně jeho úplného a neobmezeného vlastnictví speciální právo ku zamezení určitého obtěžování z vlastnictví sousedního vyplývajícího.

Jiné obory zákonodárství obsahují přčetná ustanovení ohledně práva sousedského, zejména zákonodárství práva vodního. Zákony vodní obsahují předpisy v zájmu sousedů vydané resp. upravení služebnosti z poměrů sousedských vyplývající. Tak zejména není vlastník pozemku dolního oprávněn brániti přirozenému odtoku vody ke škodě pozemku horního; rovněž nesmí prvnější libovolně měniti přirozený odtok vod přes jeho pozemky tekoucích ke škodě pozemků dolních (§ 11 ř. zák. vod.).

Rovněž ve právu horním má právo sousedské důležitý význam, poněvadž uznává se v něm zásada, že musí právo jednotlivcovo ustoupiti zájmům veřejným a poněvadž podnikatelé hor ke vzájemnému poskytování pomoci jsou zavázáni. § 191 zákona horního vypočítává řadu služebností horních, které mají sloužiti zájmům sousedních hor (srov. čl. Služebností horní).

Souvislost čili konnexita (v řízení trestním) jest spojitost více trestních věcí, zakládající příslušnost soudu. Souvislost jest tu, když

a) více osob je obviněno co pachatelé, spoluvinníci neb účastníci jednoho činu trestného (objektivní souvislost). V takovém případě jest soud příslušný pro pachatele příslušným též pro všechny spoluvinníky a účastníky (§ 55 tr. ř.). K těmto náleží dle intence zákona a dějin jeho vzniku nejen osoby v § 5 tr. z. naznačené, nýbrž všechny osoby, které se dle zvláštních předpisů tr. z. týkajících se jednotlivých činů trestných, spolu dopustily činu trestného neb účastenství na něm měly, byť i toto účastenství (jako při krádeži, zpronevěře, loupeži) tvořilo jako druh na-

držování zvláštní čin trestný. Účastnilo-li se však činu trestného více osob co pachatelé v různých okresech soudních, rozhoduje mezi více soudy příslušnými předstížení (§ 56 tr. z.).

b) Souvislost tu je též, když jedna osoba dopustila se více činů trestních (subjektivní souvislost). V tomto případě může dle zásady platné pro trestání sbíhajících se činů trestních, řízení proti obviněnému zavést z pravidla jen jeden soud, a jen jeden soud může rozsudek vynést. Totéž platí též v tom případě, sbíhá-li se objektivní souvislost se subjektivní, když osoba účastní se činu trestného jinou osobou spáchaného a mimo to by spáchala ještě jiný čin trestný. Jest-li v těchto případech subjektivní neb objektivní souvislosti více soudů příslušno, rozhoduje mezi nimi předstížení, t. j. ten soud je příslušným, který nejprve předsevzal úkon vyšetřovací ať již během přípravného vyhledávání neb vyšetřování (rozh. kas. s. ze dne 3. března 1885, sb. č. 751). Spadá-li však některá ze sbíhajících se věcí trestních před soud porotní, jest ona pro příslušnost rozhodnou, byť i byl býval jiný z příslušných soudů předešel; rovněž řídí se příslušnost dle činu trestného náležejícího před soud sborový, byť i byl býval soud okresní předešel ohledně přestupku před okresní soud náležejícího (§ 56 tr. ř.) a rovněž je okresní soud v sídle sborového soudu I. stolice příslušným pro všechny souvislé přestupky tiskem spáchané (§ 485 tr. ř.). Ježto by však bezvýmínečné užití zásady právě pro všechny druhy souvislosti vytčené mohlo vésti v jednotlivých případech k protahování nebo stěžování řízení nebo prodloužení vazby obviněného, dopouští tr. ř., by soud příslušný pro více souvislých věcí trestních učinil opatření, by řízení trestní bylo ohledně jednotlivých činů trestných neb ohledně jednotlivých obviněných odděleně vedeno a ukončeno. Stalo-li se tak, lze z ohledů účelnosti postoupiti vyloučenou věc trestní tomu soudu, který by byl pro ni příslušným nehledě ku spojitosti. Vyloučí-li se některý ze souvislých činů trestných ze společného řízení trestního, jest povinností žalobce se prohlásiti, zda-li si vyhrazuje stíhání ostatních činů trestných, jež se obviněnému připisují. Tím má býti obviněný chráněn před tím, by nebyl později k soudu volán ještě pro jiné činy trestné. Neprohlásí-li se žalobce o čin trestný, jenž byl předmětem soudního přípravného vyhledávání nebo vyšetřování, může obviněný žádati, by se žalobce též o tom vyslovil ve lhůtě soudem pokud možná krátce vyměřené (vyk. předpis § 15), ježto by se jinak za to pokládalo, že od stíhání ustupuje. Upustil-li žalobce (výslovně neb mlčky) od stíhání, lze dotýčný čin trestný stíhati jen za těch podmínek, za kterých se připouští obnova trestního sporu před hlavním přelíčením zastaveného (§§ 57 a 58 tr. ř.).

Souvislost čili konnexita (v trestním řízení důchodkovém).

Trestní zákon důchodkový obsahuje následující zásady ve příčině souvislosti trestných jednání důchodkových:

1. Míra, při níž ohled na příbuzné přestupky důchodkové může míti vliv na výměru trestu, má se řídit, pokud neobsahuje zákon nějakého jiného ustanovení, dle větší nebo menší podobnosti, bližší nebo vzdálenější souvislosti přestupků, dle podobnosti prostředků, jichž bylo použito ku provedení nebo zatajení trestného jednání (§ 109 tr. z. důch.).

2. Jestliže proti jedné osobě dva nebo více přestupků jest odhaleno tímže nebo odděleným úředním vyšetřováním, má se konati řízení od toho okamžiku, kdy přestupky ty byly objeveny, v souvislosti se zřetelem na